

Прѣзъ най-хубавия мѣсецъ на 1799 година, срѣдъ китна пролѣтъ, на личенъ день — на връхъ Възнесение — се родилъ въ Москва най-великиятъ руски поетъ — Александъръ Сергеевичъ Пушкинъ.

Пушкинъ билъ отъ знатенъ родъ. Баща му, офицеръ въ оставка, ималъ боярско потекло, а майка му била внучка на единъ прочутъ арапинъ, нераздѣлимъ приятелъ на Петра Велики. Чичо му пѣкъ билъ поетъ. Той пишелъ доста хубавички и весели стихотворения. Изобщо и двамата братя Пушкиновци минавали за образовани хора. Остроумнитѣ имъ шеги били прочути изъ цѣла Москва, а въ тѣхната кжца често ходѣли най-прочутитѣ тогава руски писатели и поети, като: Карамзинъ, Жуковски и др.

Но и бащата, и майката, и чичото, като всички по-богати хора по онуй врѣме, обичали веселъ и разпуснатичѣкъ животъ. Тѣ малко се грижели за дѣтето. Па и то отначало било некрасиво и свито, смърлушено и начумерено, та и никой не помислялъ, че отъ него ще стане послѣ такъвъ великъ човѣкъ. Невъзможно било да го накарать даже да играе. Еднажъ силомъ го пратили на разходка съ други дѣца. На малкия Пушкинъ, обаче, не била по сърдце веселата дружина. Той се отдѣлилъ отъ другаритѣ си и седналъ мълчаливо срѣдъ улицата. Така прѣстоялъ дълго врѣме. Отъ срѣщния прозорецъ нѣкой високо му се изсмѣлъ. Невеселиятъ мълчеливецъ изгледалъ сърдито изподъ вежди лицето, що се усмѣлило да му се присмѣе, избѣрборилъ му прѣзрително „зжблю“, па станалъ и мълчаливо се упжтилъ къмъ дома си...

Ала, макаръ тѣй свитъ и смърлушенъ отъ начало, Пушкинъ билъ силно обикнатъ отъ баба си и отъ добрата си домашна бавачка.

Бабата не могла да се нарадва на своето първинко внуче — момчина, а бавачката — даровита майсторка на сладки народни руски пѣсни и на чудно хубави народни приказки — сѣ съ пѣсни и приказки го смирявала, бавела и прѣспивала. Тѣзи двѣ жени първи научили Пушкина тѣй много да обича родния си руски езикъ, при всичко, че въ кжщи най-често говорѣли френски. Обичната баба първа му отворила читѣ за руско писмо и четмо, а простичкитѣ, ала тѣй сладки народни пѣсни и приказки на бавачката той прѣзъ цѣлия си животъ не забравилъ. Много отъ тѣхъ по-послѣ Пушкинъ майсторски прѣработилъ въ своитѣ съчинения. И най-хубавата негова приказка въ стихове „Царъ Салтанъ“, която четцитѣ на „Картинна Галерия“ ще прочетатъ въ тая книжка, му била въ дѣтинство разправена отъ неговата обична бавачка.

Къмъ седмата година малкиятъ Александъръ съвсѣмъ се измѣнилъ. Той станалъ поживъ, по-веселъ и приказливъ. Тогава му взели изпърво учителка, а послѣ учители. Отъ тѣхъ той отначало усвоилъ френски езикъ.

На деветъ години Пушкинъ до забрава се унесълъ въ четене на руски, а особено на французки книги, съ каквито била пълна бащината му библиотека. А на единайсетъ години той билъ прочелъ вече почти цѣлата библиотека, като по-хубавитѣ съчинения на французкитѣ писатели зналъ наизустъ.

Като навършилъ дванайсетъ години, Пушкинъ билъ даденъ въ царския лицей въ Петербургъ. Въ това училище Пушкинъ прѣкаралъ шестъ години. Тука съ отборъ наклонни къмъ писателството другари, той издавалъ нѣколко списания, въ които помѣстали свои разкази и стихотворения, що съ наслада били четени отъ цѣлото училище. Сѣ прѣзъ